

PRESTIŽNÍ STUDENT

osmé číslo

27. 2. 2023

Vážení, milí, drazí a prestižní čtenáři,

je mi velikou ctí vás přivítat u osmého čísla našeho časopisu, jehož hlavním tématem jsou výročí. Měsíc únor je plný samých výročí, ať už šťastných či nešťastných.

Může se to zdát jako krátká chvíle, ale je to již rok od ruské invaze na Ukrajinu. Připravili jsme si pro vás speciální rozhovor s uprchlicí Alinkou - abychom vám mohli zprostředkovat pohled na celou situaci příběhem jednoho konkrétního člověka.

Stejně tak je to i rok od vzniku časopisu, který právě držíte v ruce. První číslo vyšlo sice až ke konci května, nicméně redakce fungovala právě už od února. Na to máme taky článek.

Nebyl by to náš časopis, aniž by někdo něco nezhejtil. Ti, co nemusí Valentýn či výročí obecně, si v čísle článek rozhodně najdou.

To a mnoho dalšího na vás již čeká, tak hurá do čtení!

Dnes jsem byl milosrdný s délkou úvodníku, tak si toho prosím važte.

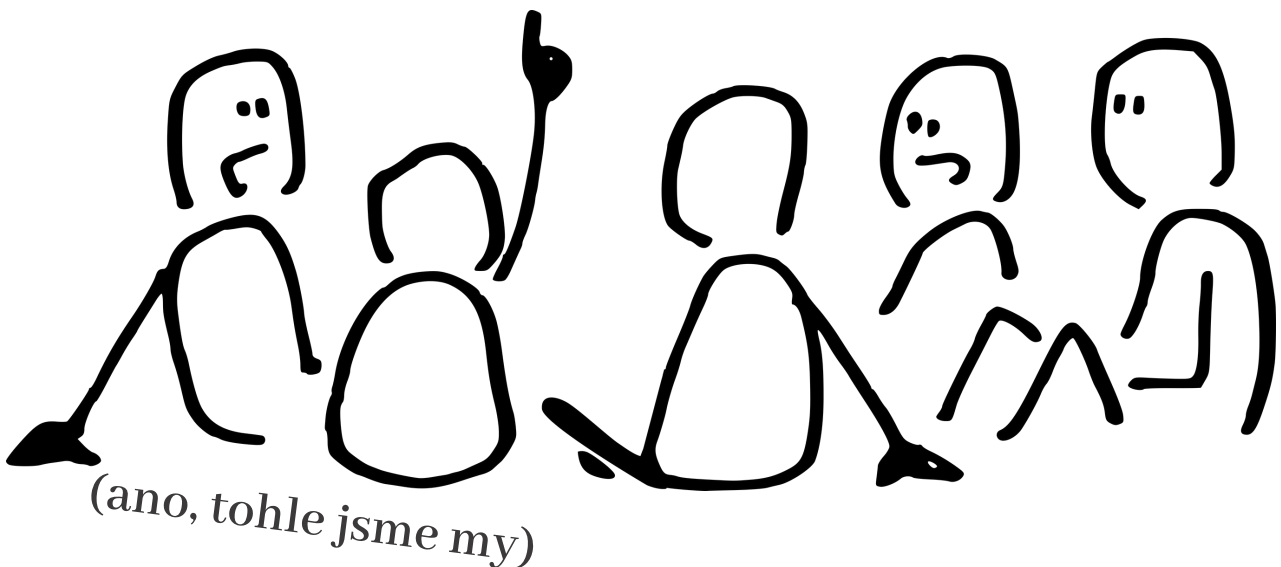
Klas a husu,
mějte se fanfárově.

Kuba Mejzr

Pan šéfredaktor

Naše redakce

- Kuba Mejzr
- Pája Chalupová
- Klárka Šoltysová
- Adam Biben
- Eliška Doležilková
- Nella Vagerová
- Maky Nováková
- Anička Vernerová
- Adéla Průchová
- Ondra Groh

I DON'T BELIEVE IN SAYING "I WANT PEACE"

interview with Alina Shevchenko

One year ago, on 24th February Russian troops began the invasion into Ukraine. As a reminder that the war is still raging on, we interviewed a young Ukrainian refugee Alina Shevchenko.

Klárka met Alinka at the beginning of the invasion, when she arrived from a long journey from Kharkiv and was seeking shelter in the Czech Republic. They've been in contact ever since, and Alinka agreed to do this interview.

Klárka and Kuba talked to her in English and want to keep the full context of our interview, so this article will be coming out in English as well.

We are presenting you with a shorter version, the full version will be released in "weekend special".

Klárka: How would you introduce yourself to our readers?

My name is Alina Shevchenko, I am a young filmmaker, activist and editor.

Kuba: You have a birthday on February 25th, the invasion into Ukraine began one day prior to that. How did you experience your birthday?

The full scale invasion started on February 24th, and I had the opportunity to leave the first day, because my ex boss had a car, and

she said she could pick us up if we would be ready in one hour. We were riding on electric scooters from one part of the city to another, and there was a lot of traffic. On the first day everyone tried to escape the big cities, because a lot of people thought that in smaller cities it would be safer.

On February 25th we were on the road, and thankfully we always had some place to stay, so we didn't have to be on the road all the time. Normally, you could go from Kharkiv to Lviv (Lvov in Czech - editor's note), from west to the east of Ukraine in less than a day.

On February 25th we slept in Kramatorsk with a family that escaped with us. In the morning they bought a cake for me, we were drinking tea and eating the cake. Then we were again on the road.

Klárka: If I remember correctly you were traveling by train and a car?

Yeah, by car to Kalush, which is a city in the west part of Ukraine. We spent one week

there, but I still had this feeling that I still had to go, go, go somewhere. I didn't know what was going to happen.

The first week when we came to Kalush I've been trying to help my friend, who was also trying to escape the city. I tried to navigate them, to get them a taxi or something, because it was really expensive and hard to get one.

I was constantly reading news, checking everything and then I understood that I needed to go abroad. We left on a train to Lviv from Kalush, and then on a bus to the border. At the time it was really hard to cross the border, because there were a lot of people and they were closing it. I had to wait for like eight hours outside with a lot of people around, and then we took a bus to Prague.

Klárka: How much did it affect you mentally?

I think a lot, I mean it affected everyone in Ukraine. People can say that they don't feel that, but they will feel it after years. A lot of people now are trying to say they are fine, and when they will have time to reflect, they

will reflect. I am feeling that it's affecting me, it's just a crazy life, like you're living in a bubble.

When I came back from Kiev I was in shock, from everything that was happening around me. I rode on a train from Kiev to Berlin. I come to Berlin and there are people who are partying, who are having different lives. They have electricity all the time, they have opportunities, they have everything that can

be needed. They have opportunities to live, not to feel the fear that you can die any day.

But I think after the war everyone will need a therapist.

People are trying to cover their emotions. If our brains didn't do this, we couldn't live this life normally. It hurts me all the time mentally, but I am trying to reflect upon it. But I think after the war everyone will need a therapist. But it won't change it. I think it's a mental breakdown for all life. You cannot just reflect on it and forget.

Kuba: Why do some people come back to Ukraine, with the war still raging on?

There are a few options. For example, I've been shooting an interview with my friend in Kyiv, she was in Belgium when the war started on Erasmus+ programme. And it was her last year on that programme. She said

that when she knew that the war started, she just came back to Kharkiv. Because she knew that she would be more useful there. And then she became a soldier in the armed forces and still is. I think that now there's a lot of young people in Ukraine who have a

strong political position. They see that they can do something and they will do this in any way.

There was a phrase in the beginning of the war. That these young people, like me,

are born to an independent country. For example, my parents and my grandmother were living in the Soviet Union. So they have this experience and they were not living all their lives in independence. And we have grown up in an independent country. And we cannot accept that someone can come and take this.

I think the second is... When the first part of the war becomes another part, for example, now it's already one year and we know what it means for us, how it affects people's lives, if you're living there. People can see cafeterias and shops, anything, are working. And they think, why should I see it here if I can go there and live there? Yes, there is a bigger opportunity for something to happen, for example in Dnipro, the last missile attack, there were people living in a building. So there's a chance, always. But some people, they feel like: Okay, if it will happen, it will happen. But it's better, if I'll be at home.

Also, some people, they have relatives and they are coming because men are not allowed to go, and some women living abroad that don't have children, they can

come back because of relatives. For example, I have friends and they don't have friends here in Prague and they feel like being here, they are just in safety. They are not afraid of a light-off on Ukraine and other things, they just want to feel like themselves in their

homeplace.

For me, when I was in Kyiv, I thought that I wanted to stay. And I wanted to stay. But I understood that I need

more stability to stay, because my love person, she is in Kyiv. And my friends are in Kyiv. I don't have many friends here in Prague. I have some people with whom I can meet, but not my close friends. I'm frustrated by that. I'm here just in a safe place but not in my homeplace.

Honestly, when you are there and there is no massive attack, you feel like it's fine

Honestly, when you are there and there is no massive attack, you feel like it's fine. Like nothing is happening, people are living their lives. Okay, there is no light, but you can solve that somehow. People are buying generators and electric systems, they are trying to solve it.

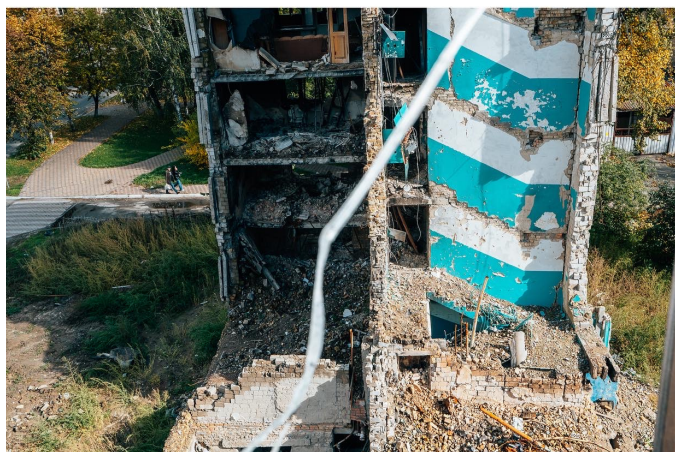
And that's easier for them than living in Europe. I think that for people it is easier to

build their life in Ukraine, those who have not had the experience to live abroad. But I think that a lot of people with children are staying abroad, but some are coming back.

Klárka: Theoretically speaking, what would you do if the war ended right now?

I would go to Kyiv and live there. It's the thing I talked about in the beginning. When I was in Kyiv, I could just text my friend and meet her, I felt much better mentally. That's also the thing, when you are in the situation, you're feeling it different, you're closer with people around. When I'm abroad, I can't feel that situation, even though I'm trying to.

So I'm preparing myself to return back, probably earlier than the war ends.

But if I had to be honest, this is just stupid question, we know that war will not end out of nowhere, like Russia won't just leave Ukraine. This war can continue for years, like in Israel.

But when the war ends, we will have hope. We will have a more stable situation, to become a NATO member and maybe someday an EU country. I know that it is a big deal, and it's not going to happen just with the war ending.

Kuba: You are a movie director, what kind of projects are you working on? Does any of your work talk about situation in Ukraine?

I do two types of movies. It's advertising and documentaries.

The topic of my documentaries depends on which topics I'm currently into. For example now I'm trying to capture the moment, not follow the character. In the future I'd like to do a story where I follow person story for build their life in Ukraine, those who have not had the experience to live abroad. But I think that a lot of people with children are staying abroad, but some are coming back.

It won't be ordinary story about women, so sad, war, it's more about positive things. The

you can not stop the war by taking on the president who doesn't want to have a conversation.

main goal is to show these stories and women not are victims, but as people who are resisting and not giving up.

Kuba: Did you watch the presidential election? What do you think about newly elected president Petr Pavel? What do you think it means for Ukraine?

Yeah, I heard that after his election he said that he wants to go to Ukraine with the Slovak president soon. I heard a lot about him from the local people.

For me Babiš is a pro-russian guy, so I was thinking, if I could vote, I would vote for Petr Pavel, 'cause he's worked in NATO and for me, he's a smart person who understands

what the war is like. That you can not stop the war by taking on the president who doesn't want to have a conversation. For me that the fact that this guy knows what he is doing means a lot. I know that in the Czech Republic the Parliament has more power than the president. But now I feel that when the Parliament will work with the president it will be more powerful.

Kuba: What would you say to people who are saying that they want peace? My guess is that everyone obviously wants peace, however some people are saying Ukraine should negotiate instead of fighting back.

It's just people who didn't experience the war. Like if you didn't feel that of course you'll just say "I want peace for the whole world" but it just doesn't work like that. I hate the word pacifist. I hate it.

I know that there are two words - pacifist and antimilitarist. If you are pacifist, and someone comes to your house and this guy will beat you up and will kill your parents in front of you, what will you do? Will you just sit and watch? Okay, you are a pacifist, then just sit and watch.

If you are an antimilitarist, yes you would like to have peace. But if someone were to come to your house, you will fight this person and you will kill him, to save your family. That is the difference for me.

Like if you're saying that you want peace, fine. If these russians came to your house, will you just sit and watch how they are raping or killing your sister, mother or child? Will you just watch?

If you just say "I want peace", it's shit. If you haven't experienced it, you're just telling shit.

So yeah, I don't believe in saying just "I want peace". I also want peace. Who doesn't?

Klárka: Do you have anything more you want to say to our readers?

Support Ukraine and Ukrainians by anything you can. And don't say that there are good and bad Russians. Let's not think about the Russians. Russians should not be important for anyone right now. Everything you should think about Russians right now are just these pictures of killed and raped people, that's everything about Russia.

If these russians came to your house, will you just sit and watch how they are raping or killing your sister, mother or child? Will you just watch?

Just support Ukraine and be thankful for everything that you have right now.

And just know that there are people who are 20 hours away from here, who are the same as people here but they just don't have the opportunity to have a safe and comfortable life as you here.

Here are Alinka's social media, if you want to find out more about her and her career.

Instagram: @alinkastyles

YouTube: @AliShev

Photos: @mumuko_artist, @alinkastyles

Klárka Šoltysová a Kuba Mejzr

VYSOKÁ ŠKOLA ŽIVOTA

Celé toto číslo je protkané různými výročími, jedno takové můžu taky slavit, a to celý rok od podávání přihlášek na vysokou školu. Výročí to není kdovíjak oslavné nebo ryze radostné, ale výročí přece vždycky radostné být nemusí, ne? Slavíme i výročí úmrtí přece.

Usoudila jsem tedy, že bych se mohla podělit o svojí osobní zkušenost a zkušenosti mých kamarádů na různých vysokých školách, protože každý to má trochu jinak a co já vám tady budu povídat například o ČVUT, když ani nejsem schopná rozpočítat, kolik mi kdo dluží za Bolta z party.

Nebudeme si ale nic nalhávat, po našem prestižním gymnaziálním studiu, většina z nás naprosto neodborných studentů se vyrazí na nějakou další školu se konečně profilovat a proto toto výročí čeká za rok valnou většinu z vás.

Nad výběrem ~~potencionální~~ vysoké školy je ale třeba se trošičku zamyslet.

1. Proč jdu studovat vysokou

Typ vysoké školy a obor jaký chci jít studovat, je hodně o tom, proč vůbec na vysokou chci jít. Chci měnit svět k lepšímu, chci si jít řešit svoje traumata z dětství, vybijet si zlost na další generaci studentů nebo to chtějí rodiče?

Pokud jdu totiž na vysokou jenom kvůli rodičům, rozhodně se nebudu mořit lékařskou fakultou a půjdu na nějaký cute obůrek, kde toho po mě nebudou chtít tolik, ale maminka bude mít doma spokojeně pana bakaláře. Naopak pokud mám jediný cíl, a to mořit další generaci studentů, je docela jasné na jaký obor mířit.

2. Potřebuju vejšku?

S naším jasným cílem je také potřeba se zamyslet, jestli si chceme jenom vybrat vysokou nebo už rovnou míříme

na určité povolání. Pokud totiž jdeme studovat obor latina se zaměřením na vzdělávání s tím, že v životě nechceme učit nebo cokoliv překládat, něco tu trochu nesedí a chyba výjimečně asi na straně školy nebude.

3. Choose your character

Někdy je těžké přiznat si naše chyby a nedostatky, ale let's be for real, málokomu jde všechno, a tak nějak podvědomě tušíme, že když nenapišeme ani správně smsku mamce, co chceme v obchodě, že asi studium bohemistiky nebude nic pro nás. Nad tímhle je důležité se aspoň trochu zamyslet, protože nejen že budete trápit vaše potencionální budoucí pedagogy, ale hlavně sebe. Což ná krásně přivádí k dalšímu bodu.

4. Sklony k sebenenávisti

Máte rádi svůj klid? Rádi se věnujete i jiným věcem v životě? Škola pro vás není prioritou? Nebo naopak máte rádi ten thrill toho, že spíte jen pár hodin denně a hrabete se v neužitečných faktech a všem se chlubíte, že studujete těžkou školu? K tomuto nemám jiného komentáře,

všichni víme na co a na jaké fakulty naražím, tak se nad tím hluboce zamyslete, protože pak budete sedět na konci ledna nad římským právem a všichni na instagramu už budou slavit konec zkouškového.

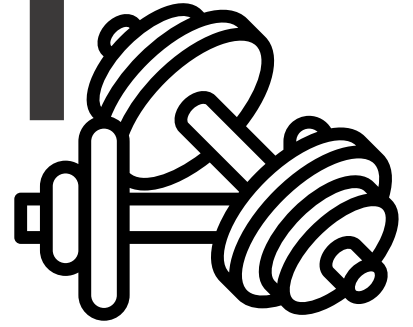

Abych shrnula celý tento elaborát a vzpomínání na minulý rok, není to takový big of a deal, co z toho všichni dělají. Je fajn, pokud víte, co přesně chcete dělat a šance na přijetí je velká, ale je taky úplně v pořádku jít nakonec na obor, kam jste vůbec nechtěli. Třeba budete ještě překvapeni, jak vás to chytne. Nebo usoudíte, že škola pro vás není a chcete se realizovat jinak nebo že si chcete dát gap year, a to je úplně v pořádku. **Just be happy a věz, že obory na vysoký lidi střídají častěji než fuckboys sexuální partnery.**

Sarah Benešová

GYM RAT

"One who spends entirely too much time partaking in muscle building, strength training, cardiovascular, or aerobic activity. Specifically, one who does so at a health club or gym."

Jestli se vám už někdy stalo, že jste po náročném cvičení nohou málem nevyšli schody a v posilovně se cítíte jako ryбка ve vodě, ~~tak~~ tento článek s největší pravděpodobností není pro vás.

Jestli chcete začít nebo to není až tak dlouho, co jste začali chodit do posilovny a necítíte se nejkomfortněji, čtěte dál.

Ať už chcete do posilovny chodit z jakéhokoliv důvodu, většina z nás má ten samý cíl a rozhodně byste se neměli stydět za vaši výchozí pozici. Každý jsme začínali někde. Někteří mohou mít zkušenosti se sportem někteří ne. Je jedno, jak moc vám vaše předchozí znalosti usnadní cestu ke zdravému a kontrolovanému cvičení. Stejně jsme si všichni prošli nebo projdeme naším prvním dnem v posilovně.

Přijdete, a na chvíli jediné, co vnímáte, je vůně dezinfekce a potu. Po chvíli se vzpamatujete a pak si uvědomíte, že tohle asi nebyl váš nejlepší nápad, že všechno, co jste věděli o cvičení vám teď nepomůže a že se vám chce domů. Asi tak nějak vypadal můj první den v gyму.

Přirozeně jsem se bála jít poprvé do posilovny sama proto i vám doporučuji vzít si s sebou někoho zkušeného. Můžete si zaplatit trenéra, který vám vše ukáže a dá vám nespočet cviků a inspirace. Já osobně jsem si na pomoc vzala svého gymrat bratra (čtěte [džym ret] viz. definice v nadpisu článku).

Pravidelně jsem do posilovny začala chodit v září právě na našem prestižním gymnáziu. Co si budem, málokdo z nás si ze svého studentského platu může dovolit permanentku do veřejných gymů.

Je to téměř půl roku, co jsem začala a pořád

se občas cítím jako naprostý začátečník a to je v pohodě! Celý tento proces je o tom, že se neustále učíme něco nového a posouvá nás to dál.

“Wow, I see the workouts are paying off. You look great!”

Me:

Nejklíčovější pro mě byla komunikace s ostatními kolem mě. Ze začátku jsem hledala radu, co se týče techniky cviků nejvíce na internetu. Je to pak také hodně o vašem pocitu při samotném cviku. Vnímáte, jestli cvik aktivuje to, co má, jestli vás něco bolí, sledujete vaši rovnováhu atd. Ve finále mi stejně nejvíce pomohlo ptát se ostatních. Vždy jsem byla vděčná, když mi někdo pomohl tím, že se podíval na moji techniku a dovysvětlil mi, co a jak. Lidé byli vždycky ochotní pomoci jen je třeba sebrat odvalu a jít se zeptat. Přijde mi, že ti, co vypadají jako největší tvrdáci jsou vlastně hrozně milí lidé, kteří na vás začnou mluvit jemným příjemným ~~na vás začnou mluvit jemným příjemným~~ hlasem a naprosto vyvrátí vaše očekávání. Rady od ostatních

jsem nevyhledávala, jen když se jednalo o cvik. Možná největším problémem pro mě totiž bylo zjistit, co a jak funguje a jaký stroj je na co. Někdy ta prapodivná věc, ke které přijdete, je pofidérní asi jako mac and cheese menu v KFC a vy prostě nevíte, co s tím.

Není to tak, že byste se nevyhnuli nějaké interakci v posilovně, pokud nechcete. Jednoduše nasadíte sluchátka a soustředíte se sami na sebe. Nebojte se toho, že by vás někdo soudil nebo vás pozoroval. S největší pravděpodobností se to děje, ale nikdy jsem se nesetkala s někým nepříjemným. Samozřejmě je nutné sledovat své okolí, abyste někomu nezasahovali do cvičebního prostoru.

Já osobně nejsem velký příznivec velkých řetězců posiloven, protože je kolem spousta lidí a celé to pak působí možná až trochu chaoticky. Proto pro mě byl začátek v naší školní posilovně mnohem lepší. Rychle jsem si zvykla na lidi, kteří tam chodí a postupně už se z toho stalo takové comfort místo.

O jarních prázdninách jsem se rozhodla vystoupit z mé komfortní zóny a chodit do veřejných posiloven. Za celý týden jsem navštívila 3 cvičební zařízení. Cvičila jsem v posilovně Form factory, v centru hotelu Olšanka a naposledy jsem vyzkoušela kruhový silově funkční trénink u nás na Bořislavce v centru Kruháč Bořislavka. Sledovala jsem, kolikrát za týden se s někým

dám do řeči bez jakékoliv mojí iniciativy.

Ve standardních posilovnách (první dvě zmíněné) se mi stalo jen jednou za týden, že by za mnou někdo přišel. Bylo to právě ve Form factory, když jsem se snažila nastavit stroj na cvičení lýtek po nějakém dvoumetrovém chlápkoví na sebe (problémky malých lidí). Nešlo o to, že bych nevěděla, jak stroj nastavit, ale páčka pomocí které máte stroj na stavit se prostě nehla ani o milimetr.

Po nějaké době mého marného pokoušení za mnou přišel plešatý potetovaný na pohled velice osvalený muž velkého vzrůstu (říkejme mu Vladan) a se zamračeným výrazem mi řekl: „Na tohle potřebuješ...“ Odmlčel se a moje anxious já napadlo jako první, že potřebuji nějaké povolení používat tento stroj. Mezitím, co si Vladan nejspíš užíval moje zmatení já jsem byla zmatená z toho, co se děje. Poté Vladan nasadil zářivý úsměv a dodal: „Mojí sílu.“ V tu chvíli mi spadl kámen ze srdce a Vladan mi pomohl nastavit stroj. Společně jsme se zasmáli a já jsem mohla spokojeně cvičit.

V centru Kruháč Bořislavka jsem byla na skupinové lekci. První vstup byl zdarma tak jsem si řekla, že to zkusím. Je to hned u naší školy, takže se moc nenajezdíte. Líbila se mi atmosféra lekce a celkové prostředí centra. Se všemi si tykáte, takže si nepřijdete až tak cizí.

Po půlroce cvičení jsem se rozhodla jít na pokročilejší trénink.

HOW TO SLOW DOWN TIME:

STEP 1

Za sebe můžu říct, že to bylo bez problému vzhledem k tomu, že už nějaké základy mám. Vyhovovalo mi být pod dohledem trenéra, protože se člověk přece jen cítí lépe a snadněji tak opraví své chyby. Pokud člověk začíná je určitě lepší zvolit jednodušší variantu. Jediná nevýhoda těchto tréninků je, že se trenér musí věnovat i ostatním, takže musíte být trochu samostatní. Jestli si tedy nevěříte na skupinovou lekci, je možná lepší sejít se osobním trenérem, který se vám bude věnovat 100 % času. Já osobně se stejně vždycky ráda vrátím do našeho školního gyму. :)

Na závěr bych vám chtěla říct, že začít můžete vždycky. Je to jen o vaší motivaci. Nebojte se ptát se (říká to sice každý, ale asi na tom něco bude).

Maky Nováková

KLADNO A JEHO KOMUNITA...?

Pomoc, tohle není vtip. Já jsem si téma toho článku nevybral. Přísahám! Asi se mi Kuba mstí za celou tu eskapádu se článkem a podcastem. Na moji obranu si ale ten podcast stříhal sám, takže jak z toho vyšel je čistě na něm. Nicméně jsem prostě dostal tenhle článek, takže ho teď musím napsat.

Kladno, město zaslíbené, se nachází 30 kilometrů od hlavního města Prahy a já bych ho dal klidně i dál. Nebo blíž? No, záleží, jak se to vezme.

Na Kladně jako městě nevidím nic špatného, možná až na pár předměstí, náměstí, ulic a domů, ale přiznejme si, že největší lákadlo-nelákadlo je ta kultura. Teď musím být možná trochu opatrný, protože je u nás ve škole celkem silná kladenská menšina, dokonce i v zastoupení profesorském, ale musíme uznat, že mindset tamních je prostě jiný. Neříkám špatný nebo horší než ten náš, ale jiný je určitě.

Hned si toho můžeme všimnout u úplně banální věci: názvy zastávek. V Praze se možná setkáváme s tím sofistikovaným

systemem pojmenovávání zastávek podle ulice, náměstí nebo třeba parku. Na Kladně se sice tyto zastaralé názvy také objevují, ale jsou zde i zastávky, které mnohem popisněji a užitečněji přiblíží svým obyvatelům nejen polohu, ale i hodnotu zastávky. Třeba taková zastávka „Kladno - U Kauflandu“. Za mě perfektní název ~~zastávky~~. Víím přesně kde je, vím co se nachází poblíž a víím, že když potřebuju nakoupit, tak mě zastávka intuitivně navede. Mimo jiné tady skoro všechny zastávky nesou název „Kladno - [název]“ a to je z důvodu, aby se obyvatelé nelekli, že jsou v jiném městě.

Další oblast, ve které se Kladno možná trochu liší od Prahy, je využití materiálu. U nás často nacházíte spoustu veřejných objektů vyrobených z kovu. To na Kladně neexistuje. Lavičky, koše, zábradlí - to všechno je buď vyrobeno z jiného materiálu, aspoň obloženo plastem nebo silně přišroubované k zemi.

Představujte si pod tím, co chcete, za mě bych to nazval „dlouhodobé využití alternativního materiálu z důvodu častého mizení z lokace umístění“.

No, ale na druhou stranu to s sebou nese i jisté hezké věci. Třeba, že toto město vyniká na žebříčku, co se tun železa odvezeného do sběrného dvora na obyvatele týče.

Další oblast, ve které se naše dva světy, myslím ten pražský a kladenský, liší, je móda. A v tomto případě musím tedy Kladnu tleskat, protože v tomhle je opravdu před námi. Módní svět se teď spíše začíná orientovat na pohodlí a Kladno je v tomto úplná vlajková loď. ~~No,~~ že na Kladně se tepláky do

práce nosí už od nepaměti. A s předsudky se tam také můžete rozloučit, protože to, jakou značku zrovna nosíte, je všem úplně jedno. Celkový casual styl oblékání na Kladně začal ovlivňovat i okolní města. Dokonce i v Praze, kde vás někdy už pustí v džínách třeba do divadla. Děkujte Kladnu.

Kladno schytává hodně špíny, musíme si ale uvědomit, že život tam je prostě jiný a nedá se úplně spravedlivě srovnávat. Rozhodně se v mnoha ohledech máme od Kladeňáků co učit.

Adam Biben

VÝROČÍ ČASOPISU

Slavíme rok od vzniku našeho časopisu a s ním i naší redakce. Byť oficiální vydání vůbec prvního čísla bylo až 25. května 2022, my výročí slavíme už v únoru, protože právě tehdy jsme se dali dohromady a začali na časopisu pracovat. Pojdme si připomenout důležité momenty našeho mimča, bez kterých by dnes nebylo ve vašich rukou ke čtení.

P.S. Kdo by měl náladu na extra nostalgii, ve druhé čísle máme komiks o našem vzniku :).

PRVNÍ NAPSÁNÍ NA DRBÍKY

Bylo to snad v prosinci, kdy Ája (dnes již vysloužilá veteránka na VŠ) provokativně napsala na Drbíky Arabská, proč nemáme školní časopis. Je to takový náš Velký/Malý třesk, kdy vznikla skupina na Instagramu.

POČÁTKY REDAKCE

V naší redakci se v jednu chvíli dveře netrhly. Úplně na začátku stálo víc jak deset lidí, kteří se vyjádřili, že by rádi psali časopis. To číslo se postupně snižovalo, a u vydání prvního čísla čítala redakce jen čtyři človíčky.

1

2

3

4

5

6

STRÁNKY ŠITÉ JEHLOU

Když jsme vytiskli první číslo, zjistili jsme, že obyčejná sešíváčka není dost silná, aby spojila větší počet stránek dohromady. Proto si je den před vydáním Kuba vzal k sobě domů, a do dvou do rána ručně šil stránky jehlou a nití. Když na škole náhodou první číslo najdete, schválně se podívejte :D

ROSTEME !

Při našem druhém a zároveň posledním počínu pro školní rok 2021/22 se náš tým rozšířil, a to hned o tři členy - Adama, Sarah a hlavně Helgu - naší novou sešíváčku.

PRESTIŽ PRO VAŠE UŠI

Na konci letních prázdnin stejného roku Adama napadlo, že by mohl zkusit natočit podcast s členy redakce. A přesně to udělal, první díl vyšel 22. září, a nové vychází dodnes.

PÁJA - NOVÝ ŠÉFREDAKTOR

Tohle se sice zatím ještě nestalo, nicméně Páji dlouhá cesta učedníka na šéfredaktorku již byla započata. Před koncem školního roku nahradí dosavadního šéfredaktora Kubu, který možná udělá maturitu a třeba i odejde na vysokou.

G A I A

GLOBAL AWARENESS INVESTIGATION AND ACTION

GAIA. Projekt, který na naší škole probíhá již několik let, ale kvůli covidu teď začíná téměř od začátku. O co se vlastně jedná? To se vám pokusíme přiblížit.

My sami jsme o projektu nevěděli téměř nic, snad kromě toho, že se s ním pojí výlet do

Izraele. Jeho cílem je dostat do povědomí lidí a hlavně studentů ochranu životního prostředí.

Projekt má zapojit studenty,

kteří by pomoci chtěli, ale neví jak. Kromě naší

školy je do něj zapojeno gymnázium

Botičská, Walworth

Barbour

American International

School v Izraeli a taky

různé organizace z

Řecka, Afriky a dalších

zemí (ty poskytují třeba

náramky z pastí na

zvířata, které jste si před časem mohli koupit

ve škole)

~~GAIA. Projekt, který na naší škole probíhá již~~

~~několik let, ale kvůli covidu teď začíná téměř~~

~~od začátku. O co se vlastně jedná? To se vám~~

~~pokusíme přiblížit.~~

Co pro vás vlastně účast na takovém

projektu znamená a jak se zúčastnit?

Podle těch, kteří se už zapojili, je to úplně jednoduché:

„Stačí zajít za jedním z profesorů, kteří u nás projekt

vedou (pozn. red.: Hrozinka a Brinke) a hlavně do

toho dávat srdíčko.”

THE GAIA PROJECT

Global Awareness, Investigation and Action

מודעות גלובלית, חקירה ופעולה

ألوعي ألعالمي , ألبحث والعمل

Schůzky probíhají každé úterý. Pracuje se při nich samozřejmě na aktuálně řešeném problému, momentálně je pro nás asi nejdůležitější to, jak se spolek snaží zlepšovat přírodní situaci u nás ve škole. Teď je dle pana profesora Hrozinky v plánu zaměřit

se na školní zahradu, kde by mělo dojít ke zvýšení biodiverzity

vybudováním rozdílných prostředí. To by v praxi

vypadalo asi tak, že celá zahrada nebude pokryta

jen nakrátko stříženým pažitem, kde se mnoho

organismů neuchytí, ale kousek z ní bude třeba

louka sečená kosou.

Dále je v plánu zahradu rozšířit o kompost nebo

hmyzí domek. Potenciál

má taky jezírko, do kterého by se v budoucnu mohly nastěhovat třeba různé druhy

obojživelníků. To všechno může být prospěšné jak pro přírodu, tak i pro nás, ve

formě kreativního využití zahrady v hodinách biologie. Kromě takových inovací

se členové, jak jsme se dozvěděli, starají o věci, které by se nám mohly zdát

samozřejmé. Dohlížejí například na to, zda se odpad z košů na tříděný odpad opravdu

dostane tam, kam má.

Hlavním lákadlem jsou však (alespoň podle nás)

každoročně pořádané výměnné pobyty. Lidé rozdílných kultur se spolu vydávají na nejen biologicky významná místa (osobně nás, lidi humanitního zaměření, nadchla situace na jedné z expedic, kdy se skupině naskytl unikátní pohled na rozkvetlou poušť)

Nakonec se s vámi podělíme o krátký příběh o tom, jak vlastně celý projekt přišel na svět. Všechno začalo,

když byl Tomáš Pojar, diplomat, ale také ornitolog, v letech 2010 až 2014 velvyslancem v Izraeli. Spojil se tehdy s Izraelskou školou, kam chodily jeho děti a vznikl tak biologický projekt, který nakonec dorostl v ten dnešní, zabývající se ochranou životního prostředí.

Loni na podzim byli Izraelci u nás v Krkonoších, kam se vydali samozřejmě za jedinečnou přírodou, ale navštívili mimo jiné výrobnu skleněných korálků. Překvapila je tady prý zelená tráva a taky samotný podzim (v Izraeli nedochází k výraznému střídání ročních období). Česká strana se už letos v březnu vydá do Izraele, kde bude mít mimo jiné možnost sledovat miliony ptáků při migrační zastávce.

Za poskytnuté informace děkujeme Kateřině Kubové a panu profesoru Hrozinkovi.

Zajímavost - i když s tím název projektu nesouvisí, je Gaia v řecké mytologii (tak trochu symbolicky) bohyní země a Zemí samotnou.

Další informace naleznete na webových stránkách projektu.

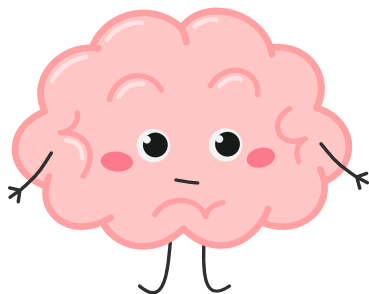
Eliška Doležilková a Pavla Chalupová

DÁRKY NA POSLEDNÍ CHVÍLI

I v tomto čísle vám přináším nějaké rady spojené s tématem výročí, tentokrát nikoliv na téma pražské sekáče (pokud jste nečetli, určitě omrkněte přílohu minulého čísla), ale na dárky na poslední chvíli.

Všichni to známe - jdeme domů po dlouhém dni, je půl desáté večer, a vy si chcete jenom lehnout do postele a usnout. V tu chvíli si uvědomíte, že zítra má váš kamarád/člen rodiny narozeniny, na které jste si ještě před týdnem, kdy vám přišlo upozornění, které jste si sami nastavili, aby se už neopakovalo to, co minulý rok, vzpomněli.

Ale teď je tu zásadní otázka. Co teď? Obchody jsou zavřené a vy nechcete,

aby si o vás váš drahocenný myslitel, že mu nemůžete ani dát nějaký dárek. Nezoufejte! S těmito pár tipy najdete záchranu a nemusí vás to ani vyjít draho. Jako první si ale pro jistotu dejte víc těch oznámení, aby se to přece jen už neopakovalo...

Personalizace:

Nejdůležitější je, aby oběť vaší last-minute přípravy nepoznala, že jste zapomněli a nedali si záležet. Zmyslete se, co má ráda, a jestli jste a ji třeba někdy viděli jíst čokoládu, nebo zda je na ní váš obdarovaný alergický (osobně si nemyslím, že takoví lidé mohou existovat, ale pokud ano, tak jich hořce (70% a více) lituji). Zkuste najít třeba ponožky s motivem oblíbeného zvířete v Bille u školy nebo případně aspoň pokreslit balení oblíbenými motivy.

Vzkaz:

I jednoduchý vzkaz sám o sobě může být drahocenným darem, obzvláště pokud nemáte největší rozpočet, nebo už nemáte jinou možnost a jste opravdu v koncích. Zavzpomínejte a udělejte vašemu speciálnímu človíčku radost, rozepište si srdíčko a napište mu, proč ho máte rádi, co jste spolu zažili a pokud se na to necítíte, ~~tak~~ postačí jen nějaké vtipné zážitky, třeba jak jste spolu „byli vysocí“ a ten mekáč vám fakt chutnal po tom, co jste na dvě hodiny usnuli v klubu. A pokud ho nemáte rádi, můžete mu to tímto způsobem pasivně agresivně i skrytě vyčíst. Příběh o tom, jak se jednou pozvracel na postel vaší babičky a vy jste to museli

uklízet? Skvělé, aspoň se při čtení vrátí vzpomínky. (pozn. Příklady jsou rozhodně vymyšlené.)

Hezké balení:

I balení mluví samo za sebe. I když si říkáte, že jste jenom v balení vánočních dárků přeci nemožní, nezoufejte - krabičky to jistí. Opět platí pravidlo, hledejte s personalizovaným motivem, ale pokud narazíte na nějakou opravdu hezkou (určitě máte nějakou doma), která se vám válí v pokoji, vezměte kousek stuhy, obvažte ji mašlí a dárek je na světě. No a ještě lepší je svatý grál balení všech mých dárků - dárkové taštičky. Takhle se nemusíte bát darovat ani věci z druhé ruky, protože ty vás vyjdou cenově mnohem výhodněji a darovanou oběť rozptýlí krásný obal.

Balíčky:

Pokud vám přijde, že čokoláda je moc malá a obyčejná, ale flaška oblíbeného alkoholu zase moc drahá, stačí si trochu vyhrát s formou a udělat z více malých věcíček balíček, ze kterého by žárlili i na poště.

Osobně si vždycky bonboniéru, která mi nechutná schovám, a pak ji použiji právě k těmto účelům, ale během všech možných výročí a svátků jsem dostala spoustu zvláštních dárků. Třeba dlaždic k Vánocům, teleskopický opékač buřtů k narozeninám a i když mi to asi k ničemu nebylo, je to aspoň fajn vzpomínka.

Nella Vagerová

JSOU VÝROČÍ ŠPATNÁ ?

Na naší poslední schůzce mi byl přidělen úkol napsat takzvaně „hate článek“ na téma tohoto čísla, výročí. Tato informace asi nikoho z vás nepřekvapila. Články ode mě, které neobsahují jakoukoliv formu nenávisti, bych spočítala na jedné ruce a nejspíš bych k tomu nevyužila ani všechny prsty.

Co k tomu dodat. Prostě ráda vyjadřuji své názory a budme upřímní, koho by bavilo číst články, kde něco vychvaluji do nebe. Nenávist holt lidi sblíží.

Co se ale výročí týče, asi k nim nemám nějaký velký odpor. Možná to bude tím, že výročí se pojí s oslavami. Takže dokud jsem na nějakou pozvaná, nemám s nimi sebemenší problém.

Už opravdu nevím, co bych výročím vytkla a tak bych tu ráda nakonec zmínila pár výročí, které letos nesmíte propásnout.

20. března to bude 630 let od smrti sv. Jana Nepomuckého. 28. června uplyne 300 let od zavedení prvního stálého osvětlení ulic v Praze. Tři sta let oslaví korunovace Karla IV. na českého krále a to 5. září. A letos také oslaví výročí letenský tunel a to 70 let od svého otevření.

Upřímně nechápu, že tyto události nedostaly svůj státní svátek. Jen si představte, kolik volna bychom měli navíc.

Jedna z mála věcí, která mě na výročích štve, jsou dárky. Všichni rádi dárky dostávají, ale už jste někdy sháněli dárek k desátému výročí svatby vaší babičky s jejím třetím manželem? Já díkybohu také ne. Ale přesně v tu chvíli vám začne docházet, že ne všechno je na výročích

tak úplně skvělé. (Naštěstí tu máme Nelly článek, který by nám v této situaci rozhodně pomohl.)

Důležitým bodem je také si na nějaké to výročí vzpomenout, nebo lépe řečeno nezapomenout na něj. A to se netýká jen výročí, ale třeba i narozenin či pololetky z matiky. Tu bychom také mohli považovat za určitou formu výročí. Dalších pět měsíců jsme zvládli přetrpět, tak to oslavíme 45minutovým terorem!

Když na některou z těchto událostí zapomenete, není to úplně příjemné jak pro vás, tak pro ostatní. Jedinou výjimkou jsou asi vaše vlastní narozeniny, na ty od nějakých šestadvaceti let chceme zapomenout všichni.

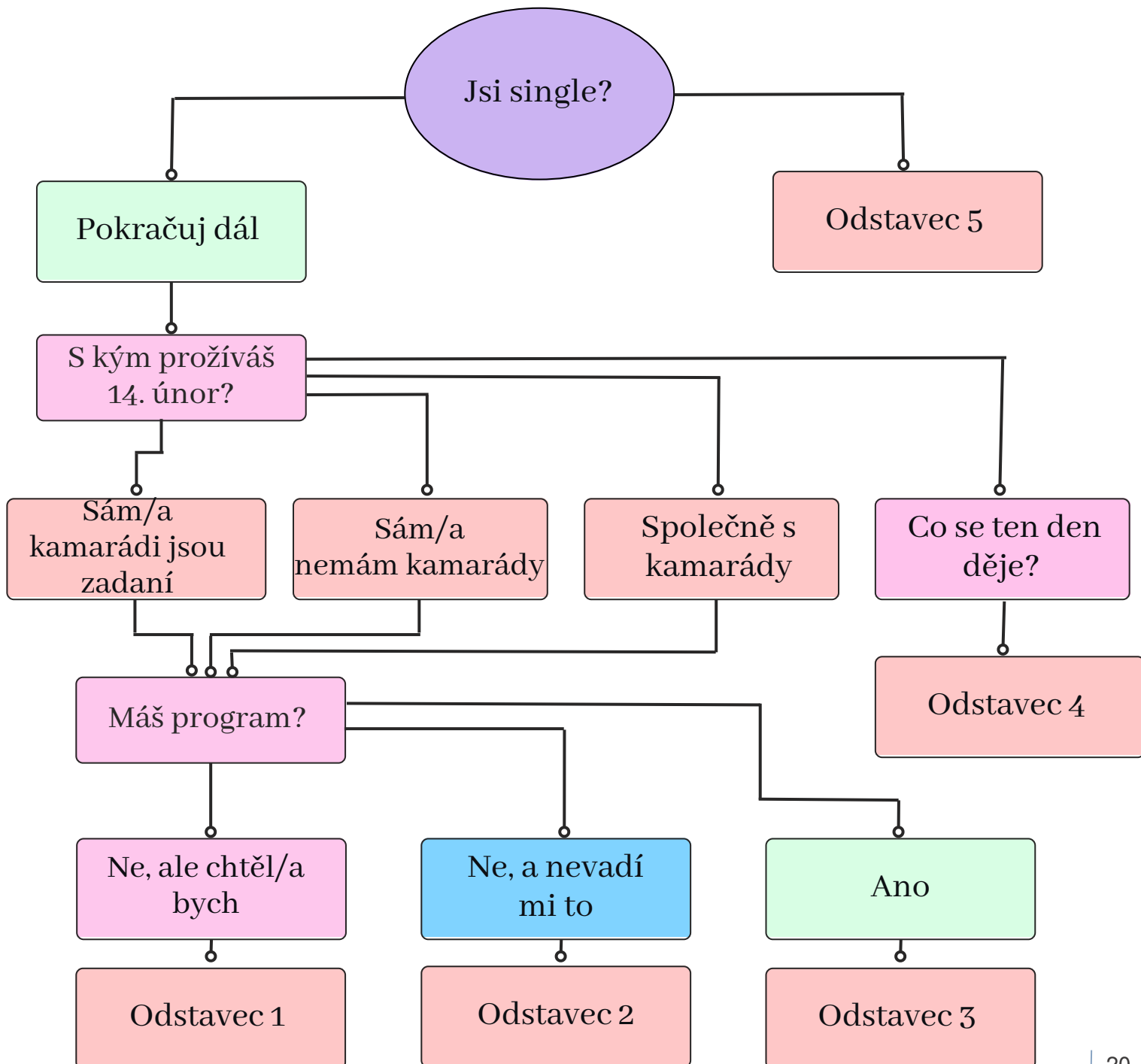
Taková Vrtbovská zahrada byla znovu otevřena pro veřejnost po pětileté generální opravě před pětadvaceti lety a to si podle mě zaslouží pořádnou oslavu.

Pavla Chalupová

Jak (ne)přežít Valentýn

Účelem tohoto článku není nikoho zesměšnit ani jinak urazit. Berte to jako satiru a zasmějte se trochu. Za případné problémy, ať už psychické či fyzické, nenese redakce žádnou odpovědnost.

Redakce Prestižního Studenta nedoporučuje pití alkoholu osobám mladším 18 let (pozn. šéfredaktora: časopis Prestižní Student jakkoliv nevyzývá či nepodporuje užívání alkoholických nápojů nezletilými a plně respektuje platnou legislativu České republiky)

1)

Z našeho rychlého rozřazovacího testíku jsi vyšel jako single člověk, který stále netuší, co si čtrnáctého února počít. A od toho jsme tu my. Máme pro tebe super tipy, jak tento den přežít a třeba si ho i dokonce užít.

První rada zní - zaplň svou mysl. Ať už si vybereš školní povinnosti, domácí práce nebo sport, nenech svou mysl ti předhazovat přeslazené zamilované snímky z Instagramu.

S tím se pojí i rada číslo dvě - za žádnou cenu neotvírej sociální sítě! Ty jsou totiž v období Valentýnu přeplněny zamilovanými páry, červenou a růžemi. A pokud jsi empatičtější povahy, mohla by tě takováto návštěva stát i nemálo slz (a to za to rozhodně nestojí).

Rada číslo tři - zaměř se sám/a na sebe. Už dlouho si chceš přečíst nějakou knihu nebo se podívat na film? Čtrnáctý únor je na to úplně ideální. Udělej si něco dobrého na zub, nalej si něco dobrého (ne nutně alkoholického), zabal se do dečky a užij si večer v poklidu bez zbytečných starostí.

2)

V našem testíku jsi dopadl asi takto: jsi single osůbka, která je velmi spontánní. K čemu si chystat program, když ve výsledku může být vše úplně jinak, že? Pokud bys ale přeci jen někdy potřeboval/a nevyžádané rady, odstavec 1 ti může být k dispozici.

3)

Single člověk, který ale neponechá nic náhodě? Tak to jsi přesně ty. Máš celý den naplánovaný do nejmenšího detailu, takže tě rozhodně nic nepřekvapí. Ať už tedy prožíváš čtrnáctý únor s přáteli nebo na vlastní pěst, máš o zábavu postaráno. A my ti přejeme hodně štěstí.

4)

Aw, tvůj přístup se mi velmi líbí. Jsi sice single, ale to tě vůbec netrápí (ostatně proč by mělo). Obecně máš vše na háku a zbytečně se nestresuješ, což je přístup, který by ti mohl leckdo závidět. Čtrnáctý únor je pro tebe den jako každý jiný a občas nechápeš, proč kolem toho někteří dělají takový humbuk.

5)

Mno, pokud jsi se dostal/a sem, znamená to, že jsi momentálně ve vztahu. Zahořklost nezadaného stranou, měl/a bys prožívat krásné chvíle se svou polovičkou. Ať už nějaké plány máš nebo necháváš vše náhodě, užívej všeho, co ti čtrnáctý únor dá.

Nic.

Přesně takhle bychom vypadali bez našich věrných čtenářů.

Díky za přízeň!

VALENTÝNKY

Valentýn je sice už dávno za námi, ale i přesto jsme si pro vás připravily pár valentýnek s motivy všemi oblíbených profesorů. I my v redakci totiž nemáme bitches, ale tyhle valentýnky můžete klidně dávat svým přátelům a vyjádřit tak svou lásku k nim, právě jako jsme to udělaly my.

You Brinke me so
much joy

From:

To:

láskou bych k
tobě ŠKAPAL

záříš jako
ZEĎ NÁŘKŮ

FROM:

TO:

JE MEZI
NÁMI
JISKRA!

ŽENSKÁ RUBRIKA

· Krása a móda · **vztahy** · Životní styl · Bydlení · Zdraví · Recepty · Horoskopy ·

Holčičky moje, určitě jsem vám už moc chyběla. Vy mně taky! Připravila jsem si pro vás rubriku pro ženy, která vám opět zlepší život a zpříjemní den. Protože každý den je ten váš, buďte královnami svých životů a nezapomínejte zářit!

Tentokrát si povíme něco o výročích, protože je důležité každé výročí se svojí drahou polovičkou pořádně oslavit. A vlastně to ani nemusí být kulaté výročí, však slavit se dá všechno. Ať už jste spolu 30 let, 2 roky, 149 dní, 3 měsíce nebo 2 týdny. Hlavně to nezapomeňte dát na Instáč, aby nezapomněli i ostatní.

Základem je pěkná dekorace vašeho hnízdečka. Já osobně manželovi připravuji každý měsíc dekoraci ložnice, a vždy je překvapený!

Vzhledem k tomu, že musím každý měsíc vymýšlet něco nového, tady je pár mých nápadů:

1) Srdéčka z knížeček

Bez lepidla, bez pomůcek, ale přesto úspěch. Stačí z knihovny vytáhnout pár náhodných knížek (alespoň k něčemu budou dobré, když už jich máme doma tolik) a otevřít uprostřed. Pak prostřední dvě stránky smotáme dovnitř, ke středu knihy a máme perfektní tvar srdíčka. Pro lepší dojem můžeme přestříkat červenou barvou (pozn. doporučuji až po zjištění, jestli to není manželova oblíbená kniha, posledně to byl problém...)

Výsledek je vždy úspěch! Knížky můžeme aranžovat na postel, na stůl s připravenou večeří nebo na vanu s plátkou růží.

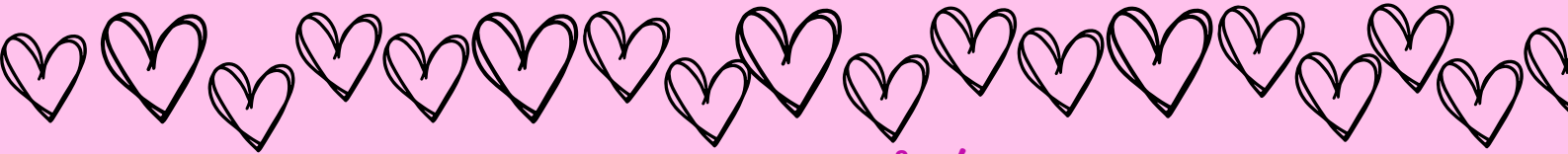

2) Zamilované povlečení

Ložnice je velmi důležité místo, a v den výročí nejvíc, nemám pravdu? Proto je důležité navodit atmosféru i tam.

Aby vaše milovaná polovička i v posteli opravdu pocítila vaše výročí (kdyby na něj nedejbože zapomněla), doporučuji pořídit roztomilé a romantické povlečení. Efekt by měl být okamžitý, musí si toho ovšem všimnout. Pro případ, že si nevšimne, doporučuji celou postel pokrýt zapálenými čajovými svíčkami, přitáhnou pozornost a zaujmou.

RECEPT - SMŮTÍE

Chvíli v pase, navždy v pase, jak se říká. Všechny chceme být pro svého muže krásné.

K tomu nám dopomůže toto skvělé smoothie, na které jsem si pro vás připravila recept. Skládá se především ze zelené zeleniny, ta vám skvěle pročistí trávicí trakt a zlepší fungování mozku (budete mít hlad a váš mozek to vyburcuje). Já sama jsem s ním absolutně spokojená a vždy se po něm cítím skvěle!

Ingredience:

- 2 stonky řapíkatého celeru
- 2 banány
- 2 snítky petrželové natě
- 4 hrnky hlávkového salátu (natrhaný na kousky)
- 1 hrnek vody (studené)
- 2 hrnky pomerančové šťávy (studené)
- 4 kostky ledu (k servírování)

Postup přípravy:

1. Salát, řapíkatý celer a petrželovou natě dobře operte.
2. Hlávkový salát natrhejte na menší kousky, řapíkatý celer a banány nakrájejte na větší kousky.
3. Všechny ingredience, vyjma ledu, dejte do mixéru a rozmixujte do hladka.
4. Hotové smoothie nalijte do sklenic a podávejte ihned s kostkami ledu.

Mňam! Doporučuji podávat ke snídani každý den.

Kočky moje, užívejte života a nezapomeňte každý den zářit jako diamanty! Miluju vás, královny.

Vaše Klárka <3

Číslo osmé

© Prestižní student 2023